

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B** ► **M2** **DYREKTYWA 89/552/EWG PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**
z dnia 3 października 1989 r.

w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ◀

(Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23)

zmieniona przez:

Dziennik Urzędowy

		nr	strona	data
► M1	Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r.	L 202	60	30.7.1997
► M2	Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r.	L 332	27	18.12.2007

▼ B▼ M2**DYREKTYWA 89/552/EWG PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
I RADY****z dnia 3 października 1989 r.****w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych,
wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich
dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych
(dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)**▼ B

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospo-
darczą, w szczególności jego art. 57 ust. 2 oraz art. 66,uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z postanowieniami Traktatu cele Wspólnoty obejmują tworzenie coraz ściślejszej unii między narodami Europy, działanie na rzecz bliższych stosunków pomiędzy państwami należącymi do Wspólnoty, gospodarczego oraz społecznego postępu w tych państwach poprzez podejmowanie wspólnych działań mających na celu eliminację barier dzielących Europę, zapewnienie stałej poprawy warunków życia narodów, a także ochronę i umacnianie pokoju i wolności;

Traktat przewiduje utworzenie wspólnego rynku obejmującego zniesienie wszelkich przeszkód w swobodnym przepływie usług pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz powstanie systemu chroniącego przed zniekształcaniem konkurencji na wspólnym rynku;

programy ponadgraniczne nadawane za pomocą różnych technologii są jednym ze sposobów dążenia do osiągnięcia celów Wspólnoty; należy przyjąć środki umożliwiające przejście od rynków krajowych do wspólnego rynku produkcji i dystrybucji programów oraz określić warunki uczciwej konkurencji bez uszczerbku dla funkcji użyteczności publicznej pełnionej przez telewizję;

Rada Europy przyjęła Europejską konwencję o telewizji ponadgranicznej;

Traktat przewiduje przyjęcie dyrektyw w sprawie koordynacji przepisów prawnych w celu ułatwienia podejmowania działalności na własny rachunek;

nadawanie programów telewizyjnych stanowi, w zwykłych okolicznościach, usługę w rozumieniu Traktatu;

Traktat przewiduje swobodny przepływ wszelkich rodzajów usług świadczonych za wynagrodzeniem, niezależnie od ich treści kulturalnych lub innych oraz bez ograniczeń w stosunku do obywateli Państw Członkowskich posiadających siedzibę w państwie Wspólnoty innym niż państwo, w którym znajdują się odbiorcy usług;

prawo to, dotyczące nadawania i rozpowszechniania usług telewizyjnych, jest także szczególnym odzwierciedleniem ogólnej zasady Wspólnoty, a mianowicie wolności wyrażania opinii, o której mowa w art. 10 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ratyfikowanej przez wszystkie Państwa Członkowskie; z tego powodu wydawanie dyrektyw dotyczących nadawania i rozpowszechniania programów telewizyjnych musi zapewnić ich swobodny przepływ

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 17.7.1986, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 49 z 22.2.1988, str. 53. oraz Dz.U. C 158 z 26.6.1989.

⁽³⁾ Dz.U. C 232 z 31.8.1987, str. 29.

▼B

w świetle postanowień wyżej wymienionego artykułu oraz podlegać wyłącznie ograniczeniom określonym w ust. 2 tego samego artykułu oraz art. 56 ust. 1 Traktatu;

przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w Państwach Członkowskich w zakresie podejmowania działalności przez nadawców programów telewizyjnych oraz operatorów telewizji kablowych zawierają rozbieżne przepisy, a niektóre z nich mogą zakłócać swobodny przepływ programów w ramach Wspólnoty oraz przyczynić się do zniekształcenia konkurencji na wspólnym rynku;

zgodnie z postanowieniami Traktatu należy znieść wszelkie takie ograniczenia swobody świadczenia usług nadawczych we Wspólnocie;

zniesieniu ograniczeń winna towarzyszyć koordynacja właściwych przepisów prawnych, zmierzająca do ułatwienia wykonywania danej działalności zawodowej oraz, ogólniej, swobody przepływu informacji i poglądów w ramach Wspólnoty;

w konsekwencji jest konieczne, a zarazem wystarczające, aby nadawanie wszelkich programów telewizyjnych było zgodne z przepisami prawa obowiązującymi w Państwie Członkowskim, z którego są nadawane;

niniejsza dyrektywa określa minimalne zasady niezbędne dla zapewnienia swobody nadawania programów; nie wpływa ona zatem na odpowiedzialność Państw Członkowskich i ich organów w zakresie czynności organizacyjnych — w tym systemu koncesjonowania, zezwoleń administracyjnych, opodatkowania i finansowania, a także treści programowych; umożliwi to utrzymanie rozwoju kulturalnego Państwa Członkowskiego niezależnego od innych oraz zachowanie różnorodności kulturowej we Wspólnocie;

w ramach wspólnego rynku konieczne jest, by wszelkie programy nadawane w ramach Wspólnoty oraz przeznaczone do odbioru na terytorium Wspólnoty, a w szczególności programy przeznaczone do odbioru w innym Państwie Członkowskim, winny być zgodne z prawem Państwa Członkowskiego, z którego pochodzą, dotyczącym nadawania programów przeznaczonych do powszechnego odbioru w tym Państwie Członkowskim oraz z przepisami niniejszej dyrektywy;

wymóg, by Państwo Członkowskie, z którego pochodzą programy, odpowiadało za zgodność programów z prawem krajowym objętym niniejszą dyrektywą, uznaje się za wystarczający na gruncie prawa wspólnotowego do zapewnienia swobodnego przepływu programów bez konieczności zastosowania wtórnej kontroli w Państwie Członkowskim, które jest odbiorcą programu; jednakże, w drodze wyjątku oraz w ściśle określonych warunkach, Państwo Członkowskie, które jest odbiorcą programu, może tymczasowo zawiesić retransmisję programów telewizyjnych;

Państwo Członkowskie musi przeciwdziałać wszelkim działaniom mogącym zagrozić swobodzie przepływu oraz wymianie handlowej programów telewizyjnych, a także działaniom mogącym prowadzić do tworzenia pozycji dominującej nadawcy, stanowiącej ograniczenie pluralizmu i swobody nadawania informacji telewizyjnych oraz całemu sektorowi wymiany informacji;

niniejsza dyrektywa, ograniczając się do określenia zasad nadawania programów telewizyjnych, nie wpływa na obecne lub przyszłe działania harmonizacyjne Wspólnoty, w szczególności zaspokajają obowiązkowe wymogi dotyczące ochrony konsumenta oraz uczciwej konkurencji i transakcji handlowych;

niemniej jednak konieczna jest koordynacja, aby ułatwić osobom oraz przedsiębiorstwom produkującym programy o treściach kulturowych rozpoczęcie i prowadzenie działalności;

minimalne wymogi dotyczące wszelkich publicznych lub prywatnych programów telewizyjnych w ramach europejskich produkcji audiowi-

▼ B

zualnych były środkiem promowania produkcji, niezależnej produkcji oraz rozpowszechniania tych programów we wspomnianej branży oraz stanowią dopełnienie dla innych instrumentów sprzyjających realizacji tego samego celu, które zostaną lub zostały już zaproponowane;

w związku z powyższym należy propagować powstanie rynków o odpowiedniej wielkości dla produkcji telewizyjnych w Państwach Członkowskich, gwarantujących zwrot z inwestycji nie tylko poprzez ustanowienie wspólnych zasad otwierających rynki krajowe, lecz także poprzez popieranie produkcji europejskiej, jeśli jest to możliwe, oraz zapewnienie, przy zastosowaniu właściwych środków, jej większościowego udziału w programach telewizyjnych w Państwach Członkowskich; w celu umożliwienia kontroli stosowania tych zasad Państwa Członkowskie będą składać Komisji sprawozdania z wykorzystania proporcji zarezerwowanych w niniejszej dyrektywie dla utworów europejskich oraz niezależnych produkcji; w celu obliczenia tych proporcji należy uwzględnić szczególną sytuację Republiki Grecji oraz Republiki Portugalii; Komisja musi przedstawiać sprawozdanie każdego Państwa Członkowskiego do wiadomości innych, którym towarzyszyć będzie, jeśli to konieczne, opinia uwzględniająca w szczególności postęp w stosunku do lat ubiegłych, udział audycji premierowych w programie, szczególne warunki funkcjonowania nowych stacji telewizyjnych oraz szczególną sytuację państw o niskich zdolnościach produkcyjnych w dziedzinie programów audiowizualnych lub ograniczonych obszarach językowych;

w tym celu należy zdefiniować pojęcie „utwory europejskie”, nie ograniczając możliwości określenia przez Państwa Członkowskie bardziej szczegółowych definicji dotyczących nadawców podlegających ustawodawstwu tych Państw Członkowskich zgodnie z art. 3 ust. 1, stosownie do przepisów prawa wspólnotowego oraz celów niniejszej dyrektywy;

ważne jest poszukiwanie nowych instrumentów oraz procedur zgodnych z przepisami prawa wspólnotowego w celu propagowania realizacji tych celów, mając na uwadze przyjęcie stosownych środków zachęcających do podejmowania działalności oraz rozwoju europejskiej produkcji audiowizualnej i jej rozpowszechniania, szczególnie w państwach o niskich zdolnościach produkcyjnych lub ograniczonych obszarach językowych;

krajowe systemy pomocy na rzecz rozwoju produkcji europejskich mogą być stosowane, o ile są one zgodne z prawem wspólnotowym;

zarezerwowanie, o ile jest to potrzebne, określonej proporcji programów dla produkcji niezależnych, stworzonych przez producentów niezależnych od nadawców, będzie działać stymulująco na powstawanie nowych źródeł produkcji telewizyjnych, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw; w ten sposób powstaną nowe możliwości wykorzystania zdolności twórczych oraz możliwości zatrudnienia w zawodach kulturotwórczych i pracowników w sferze kultury; definicja niezależnego producenta przyjęta przez Państwa Członkowskie winna uwzględniać ten cel poprzez odpowiednie uwzględnienie małych i średnich producentów oraz zezwalać na udział finansowy filii koprodukcyjnych instytucji telewizyjnych;

niezbędne jest wdrożenie w Państwach Członkowskich środków zapewniających upływ określonego czasu pomiędzy pierwszym pokazem kinowym i telewizyjnym danego utworu;

w celu opracowania bardziej aktywnej polityki wspierania danego języka Państwa Członkowskie mogą wprowadzić bardziej szczegółowe lub ostrzejsze zasady na podstawie kryteriów językowych, o ile będą one zgodne z zasadami Wspólnoty oraz nie będą dotyczyły retransmisji programów powstałych w innym Państwie Członkowskim;

w celu zabezpieczenia pełnej i właściwej ochrony interesów konsumentów jako widzów programów należy określić pewne minimalne zasady i standardy w odniesieniu do reklamy telewizyjnej, a Państwa Członkowskie muszą zachować prawo określania bardziej szczegóło-

▼B

wych bądź bardziej restrykcyjnych przepisów lub w pewnych okolicznościach do nakładania odrębnych warunków na nadawców telewizyjnych znajdujących się pod ich jurysdykcją;

zgodnie z prawem Wspólnoty oraz w odniesieniu do programów przeznaczonych jedynie do odbioru na terytorium danego Państwa Członkowskiego, które nie mogą być odbierane, pośrednio bądź bezpośrednio, w jednym lub kilku innych Państwach Członkowskich, Państwa Członkowskie muszą mieć możliwość określania odrębnych warunków emisji reklam oraz wprowadzania różnych kwot reklamowych w celu ułatwienia emisji tych programów;

konieczne jest wprowadzenie zakazu reklamy telewizyjnej papierosów oraz wyrobów tytoniowych, w tym także pośrednich form reklamy, które choć nie wymieniają bezpośrednio nazw wyrobów tytoniowych, mają na celu omięcie zakazu reklamy tych produktów poprzez używanie nazwy gatunku, symboli i innych wyróżniających cech wyrobów tytoniowych lub nazwy firmowej przedsiębiorstwa, którego główna lub najbardziej znana działalność polega na produkcji i sprzedaży tych wyrobów;

konieczne jest także wprowadzenie zakazu reklamy telewizyjnej produktów leczniczych i zabiegów leczniczych dostępnych jedynie na receptę w Państwie Członkowskim, ustawodawstwu którego podlega nadawca, oraz ścisłych kryteriów reklamy wyrobów alkoholowych;

w świetle rosnącego znaczenia sponsorów w finansowaniu programów należy określić zasady dotyczące sponsorowania;

należy wprowadzić zasady ochrony fizycznego, umysłowego oraz moralnego rozwoju małoletnich w programach i reklamie telewizyjnej;

pomimo faktu, iż nadawcy są zobowiązani do zapewnienia rzetelnego i prawdziwego przedstawiania faktów w programach, ważne jest jednakże, by byli zobowiązani w szczególności do gwarantowania prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków, tak by każda osoba, której uzasadnione interesy zostały naruszone w emitowanym programie, mogła skutecznie dochodzić swoich praw poprzez prawo do odpowiedzi lub zastosować inne środki zaradcze,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Definicje**▼M2***Artykuł 1*

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „audiowizualna usługa medialna” oznacza:
- usługę w rozumieniu art. 49 i 50 Traktatu, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych i której podstawowym celem jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego artykułu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego artykułu,
- lub
- handlowy przekaz audiowizualny;
- b) „audycja” oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość w układzie lub katalogu audycji

▼ M2

- przygotowanym przez dostawcę usług medialnych i mający formę i treść porównywalną z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego. Przykładami audycji są: filmy pełnometrażowe, transmisje wydarzeń sportowych, seriale komediowe, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i seriale telewizyjne;
- c) „odpowiedzialność redakcyjna” oznacza sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia w chronologicznym układzie w przypadku przekazów telewizyjnych lub w katalogu w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Odpowiedzialność redakcyjna nie musi oznaczać odpowiedzialności prawnej na podstawie prawa krajowego za dostarczaną treść lub świadczone usługi;
- d) „dostawca usług medialnych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór audiowizualnej treści audiowizualnej usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;
- e) „rozpowszechnianie telewizyjne” lub „przekaz telewizyjny” (tzn. linearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą równoczesny odbiór audycji na podstawie układu audycji;
- f) „nadawca” oznacza dostawcę usług medialnych mających formę przekazów telewizyjnych;
- g) „audiowizualna usługa medialna na żądanie” (tzn. nielinearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą użytkownikowi odbiór audycji w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog audycji przygotowany przez dostawcę usług medialnych;
- h) „handlowy przekaz audiowizualny” oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośredniemu lub pośredniemu promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą. Obrazy te towarzyszą audycji lub zostają w niej umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;
- i) „reklama telewizyjna” oznacza wszelkiego rodzaju ogłoszenia związane z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub działalnością w ramach wolnego zawodu rozpowszechniane przez przedsiębiorstwo publiczne lub prywatne lub osobę fizyczną w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub rozpowszechniane przez to przedsiębiorstwo lub tę osobę fizyczną w celach autopromocji w celu promocji odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;
- j) „ukryty handlowy przekaz audiowizualny” oznacza prezentowanie w audycjach – za pomocą słów lub obrazów – towarów, usług, firmy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów lub usługodawcy, jeżeli prezentacja ta w zamierzeniu dostawcy usług medialnych ma służyć za reklamę i może wprowadzać odbiorców w błąd co do swojego charakteru. Uznaje się, że prezentacja jest zamierzona w szczególności, jeżeli jest dokonywana w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- k) „sponsorowanie” oznacza wszelkiego rodzaju udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczący audiowizualnych usług medialnych ani nieprodukujący utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych lub audycji w celu promowania swojej firmy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;

▼ M2

- l) „telesprzedaż” oznaczają przekaz ofert kierowanych bezpośrednio do odbiorców z zamiarem odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;
- m) „lokowanie produktu” oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegającego na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- n) (i) „utwory europejskie” oznaczają:
- utwory pochodzące z państw członkowskich,
 - utwory, które pochodzą z europejskich państw trzecich będących stronami Europejskiej konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej i które spełniają warunki określone w ppkt (ii),
 - utwory powstałe w koprodukcji w ramach umów dotyczących sektora audiowizualnego zawartych pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi i spełniające warunki określone w tych umowach,
 - zastosowanie przepisów tiret drugiego i trzeciego zależy od tego, czy w danych państwach trzecich utwory pochodzące z państw członkowskich nie są objęte środkami dyskryminacyjnymi;
- ii) utwory, o których mowa w ppkt (i) tiret pierwsze i drugie, są utworami wykonanymi głównie przez autorów i pracowników zamieszkałych przynajmniej w jednym z państw, o których mowa w ppkt (i) tiret pierwsze i drugie, pod warunkiem że spełniają jeden z następujących trzech warunków:
- są wykonane przez co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw, lub
 - są produkowane pod nadzorem i faktyczną kontrolą co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw, lub
 - udział współproducentów z tych państw w łącznych kosztach koprodukcji jest większościowy, a koprodukcja nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza tymi państwami;
- iii) utwory niebędące utworami europejskimi w rozumieniu ppkt (i), ale powstałe w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi uważane są za utwory europejskie, pod warunkiem że współproducenti ze Wspólnoty mają większościowy udział w łącznych kosztach produkcji i że produkcja ta nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza terytorium państw członkowskich.

▼ B

ROZDZIAŁ II

Przepisy ogólne**▼ M2***Artykuł 2*

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by wszystkie audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających jego jurysdykcji pozostawały w zgodzie z zasadami systemu prawa, które mają zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych przeznaczonych do odbioru w tym państwie członkowskim.

▼ M2

2. Do celów niniejszej dyrektywy dostawcami usług medialnych podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego są dostawcy:

- a) mający siedzibę w danym państwie członkowskim, zgodnie z ust. 3; lub
- b) podlegający przepisom ust. 4.

3. Do celów niniejszej dyrektywy w następujących przypadkach uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w jednym z państw członkowskich:

- a) w tym państwie członkowskim znajduje się główne biuro dostawcy usług medialnych i podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej;
- b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej działa w obu z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym pierwotnie rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związki z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwałe;
- c) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym z państw członkowskich, ale decyzje dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w państwie trzecim lub odwrotnie, uznaje się, że dostawca ma siedzibę w danym państwie członkowskim, pod warunkiem że w tym państwie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej.

4. Uznaje się, że dostawcy usług medialnych, do których nie stosuje się przepisów ust. 3, podlegają jurysdykcji państwa członkowskiego, jeżeli:

- a) korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim;
- b) nie korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim, ale korzystają z łącza satelitarne należące do tego państwa członkowskiego.

5. Jeżeli zgodnie z ust. 3 i 4 nie można określić, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję, właściwym państwem członkowskim jest to, w którym dostawca usług medialnych jest ustanowiony w rozumieniu art. 43–48 Traktatu.

6. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do audiowizualnych usług medialnych, które są przeznaczone do odbioru wyłącznie w państwach trzecich i które nie są bezpośrednio lub pośrednio odbierane za pomocą standardowych urządzeń konsumenckich w żadnym z państw członkowskich.

▼ M1*Artykuł 2a*▼ M2

1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medial-

▼ M2

nych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

2. W odniesieniu do rozpowszechniania telewizyjnego, państwa członkowskie mogą tymczasowo odstąpić od stosowania przepisów ust. 1, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) Przekaz telewizyjny pochodzący z innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 22 ust. 1 lub 2 lub art. 3b;

▼ M1

b) nadawca telewizyjny w okresie poprzednich dwunastu miesięcy przynajmniej dwukrotnie naruszył przepis lub przepisy określone w lit. a);

c) dane Państwo Członkowskie na piśmie zawiadomiło nadawcę i Komisję o domniemanych naruszeniach oraz o środkach zamierzonych w przypadku ponownego zaistnienia takich naruszeń;

d) konsultacje między Państwem emitującym a Komisją nie doprowadziły w terminie 15 dni od określonego w lit. c) zawiadomienia do polubownego rozwiązania sporu i ponownie miało miejsce domniemane wykroczenie.

Komisja postanawia, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o środkach podjętych przez Państwo Członkowskie, o zgodności tych środków z prawem wspólnotowym. W przypadku decyzji negatywnej Państwo Członkowskie zostaje zobowiązane do pilnego odstąpienia od środków, których to dotyczy.

3. Ustęp 2 pozostaje bez uszczerbku dla stosowania jakiegokolwiek procedury, środków prawnych lub sankcji, względem danych naruszeń w Państwie Członkowskim, w którego kompetencji znajduje się dany nadawca telewizyjny.

▼ M2

4. W odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie, państwa członkowskie mogą podjąć środki w celu odstąpienia od stosowania przepisów ust. 1 w przypadku określonej usługi, o ile spełnione są następujące warunki:

a) środki te są:

(i) niezbędne z jednego z następujących względów:

- porządku publicznego, a zwłaszcza zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, ścigania i karania, w tym ochrony małoletnich oraz zwalczania wszelkich przypadków nawoływania do nienawiści z powodu rasy, płci, religii czy narodowości oraz przypadków naruszenia godności ludzkiej w stosunku do konkretnych osób,
- ochrony zdrowia publicznego,
- bezpieczeństwa publicznego, w tym ochrony bezpieczeństwa państwa i ze względów obrony kraju,
- ochrony konsumentów, w tym inwestorów;

(ii) podejmowane w stosunku do audiowizualnej usługi medialnej na żądanie naruszającej względy, o których mowa w ppkt (i), lub stanowiącej poważne i groźne ryzyko naruszenia tych względów;

(iii) proporcjonalne do wymienionych względów;

b) przed podjęciem przedmiotowych środków i bez uszczerbku dla postępowania sądowego, w tym postępowania przygotowawczego oraz czynności wykonywanych w ramach śledztwa, państwo członkowskie:

▼ M2

- zwróciło się o podjęcie środków do państwa członkowskiego, którego jurysdykcji podlega usługodawca, a ono ich nie podjęło lub podjęło środki nieodpowiednie,
- zawiadomiło Komisję i państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega usługodawca, o zamiarze podjęcia takich środków.

5. W nagłych przypadkach państwa członkowskie mogą odstąpić od spełnienia warunków określonych w ust. 4 lit. b). W takiej sytuacji należy w jak najkrótszym terminie poinformować o podjętych środkach Komisję i państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega usługodawca, i wskazać przy tym, dlaczego sytuacja została przez państwo członkowskie uznana za nagłą.

6. Bez uszczerbku dla możliwości podjęcia przez państwo członkowskie środków, o których mowa w ust. 4 i 5, Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje ich zgodność z prawem wspólnotowym. Jeżeli Komisja dojdzie do wniosku, że środki są niezgodne z prawem wspólnotowym, zwraca się do danego państwa członkowskiego o powstrzymanie się od podjęcia wszelkich zaproponowanych środków lub o zakończenie przedmiotowych środków w trybie pilnym.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem wspólnotowym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie:

- a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów; oraz
- b) ocenia, że nadawca podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego dokonuje przekazu telewizyjnego, który w całości lub w przeważającej części jest kierowany na jego terytorium;

może ono kontaktować się z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu osiągnięcia obopólnie zadowalającego rozwiązania wszelkich pojawiających się problemów. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję, po otrzymaniu uzasadnionego wniosku od pierwszego z państw członkowskich, występuje do nadawcy o przestrzeganie rzeczonych przepisów przyjętych w interesie publicznym. W terminie dwóch miesięcy państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje pierwsze z państw o efektach uzyskanych w wyniku tego wystąpienia. Każde z tych państw członkowskich może zwrócić się do komitetu kontaktowego ustanowionego na mocy art. 23a o przeanalizowanie sprawy.

3. W przypadku gdy pierwsze z państw członkowskich:

- a) ocenia, że efekty uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące; oraz
- b) ocenia, że dany nadawca ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu ominięcia surowszych przepisów, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w pierwszym państwie członkowskim;

może ono przyjąć odpowiednie środki przeciwko takiemu nadawcy.

Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.

4. Państwo członkowskie może podjąć środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

▼ **M2**

- a) powiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym nadawca ma swoją siedzibę, o zamiarze podjęcia takich środków i uzasadniło swoją ocenę; oraz
- b) Komisja stwierdziła, że środki te są zgodne z prawem wspólnotowym, a zwłaszcza że oceny, których dokonało państwo członkowskie przed podjęciem środków wynikających z ust. 2 i 3, są prawidłowe.
5. Komisja podejmuje decyzję w sprawie niezgodności środków z prawem wspólnotowym w terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia określonego w ust. 4 lit. a). Jeżeli Komisja podejmie decyzję stwierdzającą niezgodność środków z prawem wspólnotowym, dane państwo członkowskie powstrzymuje się od ich podjęcia.
6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali przepisów niniejszej dyrektywy.
7. Państwa członkowskie popierają systemy współregulacji lub samo-regulacji na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Systemy te muszą być skonstruowane tak, aby były powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich oraz muszą zapewniać ich skuteczne wykonywanie.
8. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności przepisów dyrektywy 2000/31/WE z przepisami niniejszej dyrektywy charakter nadrzędny mają przepisy niniejszej dyrektywy, chyba że stanowi ona inaczej.

ROZDZIAŁ IIa

Przepisy mające zastosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych*Artykuł 3a*

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy audiowizualnych usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewnili usługobiorcom łatwy, bezpośredni i trwały dostęp przynajmniej do następujących informacji:

- a) firmy dostawcy usług medialnych;
- b) adresu geograficznego, pod którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę;
- c) danych dotyczących dostawcy usług medialnych, w tym adresu jego poczty elektronicznej lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;
- d) w odpowiednich przypadkach – informacji o właściwych organach regulacyjnych lub nadzorczych.

Artykuł 3b

Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały żadnych treści nawołujących do nienawiści ze względu na rasę, płeć, religię lub narodowość.

▼ M2*Artykuł 3c*

Państwa członkowskie zachęcają dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do zapewniania, by świadczone przez nich usługi stawały się stopniowo dostępne dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu.

Artykuł 3d

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji nie emitowali utworów kinematograficznych poza okresami uzgodnionymi z posiadaczami praw do tych utworów.

Artykuł 3e

1. Państwa członkowskie zapewniają spełnianie przez handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji następujących wymagań:

- a) handlowe przekazy audiowizualne są łatwo rozpoznawalne. Zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;
- b) handlowe przekazy audiowizualne nie wykorzystują technik podprogowych;
- c) handlowe przekazy audiowizualne nie:
 - (i) podważają szacunku dla godności ludzkiej;
 - (ii) zawierają żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani nie promują takiej dyskryminacji;
 - (iii) zachęcają do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;
 - (iv) zachęcają do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;
- d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych na temat papierosów i innych produktów tytoniowych;
- e) handlowe przekazy audiowizualne na temat napojów alkoholowych nie są specjalnie kierowane do małoletnich i nie zachęcają do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;
- f) zakazany jest handlowy przekaz audiowizualny na temat produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;
- g) handlowe przekazy audiowizualne nie wyrządzają fizycznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnie zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Państwa członkowskie i Komisja zachęcają dostawców usług audiowizualnych do opracowania sposobów postępowania wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom dla dzieci lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza takie jak tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans,

▼ M2

sól/sód i węglowodany, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Artykuł 3f

1. Sponsorowane audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane spełniają następujące wymagania:

- a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji w żadnych okolicznościach nie podlega wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;
- b) nie zachęcają bezpośrednio do zakupu lub najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
- c) widzowie są wyraźnie poinformowani o istnieniu umowy o sponsorowaniu. Audycje sponsorowane są wyraźnie oznaczone za pomocą nazwy, znaku firmowego lub jakiegokolwiek innego symbolu sponsora, takiego jak odniesienie do jego produktu(-ów) lub usługi (usług) lub do ich charakterystycznego znaku, w sposób właściwy dla audycji – na początku, w trakcie ich trwania lub na końcu.

2. Audiowizualne usługi medialne i audycje nie są sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych.

3. Audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których działalność obejmuje produkcję lub sprzedaż produktów i zabiegów leczniczych, mogą promować firmę lub wizerunek przedsiębiorstwa, ale nie promują konkretnych produktów ani zabiegów leczniczych, jeżeli w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych, są one dostępne wyłącznie na receptę.

4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie są sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zabronić prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.

Artykuł 3g

1. Zakazuje się lokowania produktu.

2. O ile państwo członkowskie nie postanowi inaczej, lokowanie produktu jest dopuszczalne w drodze odstępstwa od ust. 1:

- w utworach kinematograficznych, filmach i serialach wyprodukowanych na użytek audiowizualnych usług medialnych, w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych, lub
- w przypadku gdy nie dochodzi do płatności, ale jedynie do dostarczenia bezpłatnie pewnych towarów lub usług, takich jak rekwizyty i nagrody, po to, aby zostały zaprezentowane w audycji.

Odstępstwa przewidziane w tiret pierwszym nie stosuje się do audycji dla dzieci.

Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, spełniają co najmniej wszystkie poniższe wymagania:

- a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji w żadnych okolicznościach nie podlega wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;

▼ M2

- b) nie zachęcają bezpośrednio do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
- c) nie eksponują nadmiernie danego produktu;
- d) widzowie zostają wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, oznaczają się odpowiednio na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak, aby uniknąć wprowadzenia widzów w błąd.

Na zasadzie wyjątku państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), o ile dana audycja nie została wyprodukowana przez dostawcę usług medialnych ani przedsiębiorstwo z nim związane ani taka produkcja nie została przez te podmioty zlecona.

3. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:

- wyroby tytoniowe lub papierosy albo wyroby przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych, lub
- konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.

4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.

ROZDZIAŁ IIb

Przepisy mające zastosowanie wyłącznie do audiowizualnych usług medialnych na żądanie*Artykuł 3h*

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by te audiowizualne usługi medialne na żądanie świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą poważnie zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w sposób zapewniający, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli słuchać ani oglądać przekazów zawartych w takich audiowizualnych usługach medialnych na żądanie.

Artykuł 3i

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dzięki audiowizualnym usługom medialnym na żądanie świadczonym przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji promowane były – w granicach możliwości i w stosowny sposób – produkcja utworów europejskich oraz dostęp do nich. Taka promocja mogłaby polegać między innymi na udziale finansowym takich usług w produkcji utworów europejskich i zakupie praw do nich lub udostępnianiu lub eksponowaniu utworów europejskich w katalogu audycji oferowanych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie.

2. Nie później niż dnia 19 grudnia 2011 r., a następnie co cztery lata, państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1.

3. W oparciu o informacje przekazane przez państwa członkowskie oraz niezależną analizę, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania ust. 1, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.

▼ M2

ROZDZIAŁ IIc

Rozpowszechnianie telewizyjne: przepisy dotyczące praw wyłącznych i krótkich relacji*Artykuł 3j*

1. Każde państwo członkowskie może podjąć środki zgodne z prawem wspólnotowym w celu zapewnienia, by nadawcy podlegający jego jurysdykcji, którzy na prawach wyłączności rozpowszechniają wydarzenia uznawane przez to państwo członkowskie za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym, nie rozpowszechniali ich w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w tym państwie możliwości oglądania tych wydarzeń w ogólnodostępnej telewizji w przekazie na żywo lub z opóźnieniem. Jeżeli państwo członkowskie podejmuje takie środki, sporządza ono wykaz wytypowanych wydarzeń, krajowych lub nie, które uznaje za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w odpowiednim czasie. Równocześnie państwo członkowskie określa, czy wydarzenia te powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie na żywo lub – jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego – czy powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie z opóźnieniem.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach podjętych lub planowanych na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia Komisja sprawdza, czy środki takie są zgodne z prawem wspólnotowym, i powiadamia o nich inne państwa członkowskie. Komisja zasięga opinii komitetu kontaktowego ustanowionego na mocy art. 23a. Niezwłocznie publikuje w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej informacje o podjętych środkach, a co najmniej raz w roku – zbiorczy wykaz środków podjętych przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, by nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie wykonywali praw wyłącznych, które nabyli po publikacji niniejszej dyrektywy, w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w innym państwie członkowskim możliwości oglądania wydarzeń wytypowanych przez to inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 i 2; możliwość oglądania tych wydarzeń dotyczy pełnego lub częściowego przekazu na żywo lub – jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego – ich pełnego lub częściowego przekazu z opóźnieniem w ogólnodostępnej telewizji, zależnie od decyzji tego innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1.

Artykuł 3k

1. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy nadawca mający siedzibę we Wspólnocie i chcący przygotować krótkie relacje informacyjne miał dostęp – na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach – do wydarzeń, które budzą duże zainteresowanie odbiorców i są transmitowane na zasadzie wyłączności przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji.

2. Jeżeli prawa wyłączne do wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców nabył inny nadawca mający siedzibę w tym samym państwie członkowskim co nadawca ubiegający się o dostęp, o dostęp ubiega się u tego nadawcy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostęp taki był zagwarantowany poprzez umożliwienie nadawcom dowolnego wybierania krótkich fragmentów z sygnału nadawcy transmitującego z zastrzeżeniem podania przynajmniej ich źródła, chyba że podanie go jest niemożliwe ze względów praktycznych.

4. Zamiast stosować przepisy ust. 3, państwo członkowskie może ustanowić równoważny system, który dzięki innym sposobom pozwoli

▼ **M2**

na istnienie dostępu do wydarzeń na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach.

5. Krótkie fragmenty są wykorzystywane wyłącznie w ogólnych audycjach informacyjnych a w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie mogą być wykorzystywane jedynie w przypadku gdy ten sam dostawca usług medialnych prezentuje tę samą audycję w późniejszym czasie.

6. Bez uszczerbku dla ust. 1–5, państwa członkowskie zapewniają zgodnie ze swoimi systemami prawa i praktykami prawnymi, by określone zostały sposoby i warunki udostępniania takich krótkich fragmentów, a zwłaszcza wszelkie ustalenia związane z rekompensatą, maksymalny czas trwania krótkich fragmentów oraz ograniczenia czasowe dotyczące ich przekazu. Jeżeli przewiduje się rekompensatę, nie powinno ono przewyższać dodatkowych kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem.

▼ **B**

ROZDZIAŁ III

Promocja dystrybucji i produkcji programów telewizyjnych*Artykuł 4*

1. Państwa Członkowskie zapewnią, wtedy gdy jest to możliwe do zrealizowania i za pomocą odpowiednich środków, aby nadawcy telewizyjni zarezerwowali utworom europejskim ► **M2** ————— ◀ większości łącznego czasu nadawania programu, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy i usług ► **M1** i teletekst ◀. Mając na uwadze odpowiedzialność nadawcy wobec odbiorców w zakresie informacji, edukacji, kultury oraz rozrywki, proporcja ta powinna być osiągnięta stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów.

2. Jeżeli nie jest możliwe osiągnięcie proporcji zgodnie z ust. 1, należy przyjąć niższą, jednakże nie powinna ona być niższa niż średnia dla danego Państwa Członkowskiego w 1988 r.

W przypadku Republiki Greckiej oraz Republiki Portugalskiej rok 1988 zastępuje się rokiem 1990.

3. Od dnia 3 października 1991 r. co dwa lata Państwa Członkowskie będą składać Komisji sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu oraz art. 5.

Sprawozdanie to będzie zawierać w szczególności dane statystyczne dotyczące osiągnięcia proporcji, o której mowa w niniejszym artykule oraz art. 5, dla każdego z programów telewizyjnych podlegających ustawodawstwu danego Państwa Członkowskiego, przyczyny niezyskania tej proporcji w indywidualnych przypadkach oraz podjęte lub ustanowione środki mające na celu umożliwienie osiągnięcia wymaganej proporcji.

Komisja poinformuje inne Państwa Członkowskie oraz Parlament Europejski o wspomnianych sprawozdaniach oraz, jeśli to konieczne, wyda opinię dotyczącą sprawozdania. Komisja zapewni stosowanie niniejszego artykułu oraz art. 5 zgodnie z postanowieniami Traktatu. Komisja może uwzględnić w wydawanej przez siebie opinii postęp osiągnięty w stosunku do lat ubiegłych, udział audycji telewizyjnych emitowanych po raz pierwszy w programie, szczególne uwarunkowania w przypadku nowych nadawców programów telewizyjnych oraz specyficzną sytuację państw o niskich zdolnościach produkcyjnych w dziedzinie programów audiowizualnych lub ograniczonych obszarach językowych.

4. Rada dokona oceny wdrożenia niniejszego artykułu na podstawie sprawozdania Komisji oraz towarzyszących im projektów nowelizacji,

▼ B

jeśli okażą się potrzebne, nie później niż pod koniec piątego roku od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy.

W tym celu sprawozdanie Komisji będzie uwzględniać, na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ust. 3, rozwój rynku Wspólnoty oraz sytuację międzynarodową.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewnią, wtedy gdy jest to możliwe do zrealizowania i za pomocą odpowiednich środków, aby nadawcy zarezerwowali co najmniej 10 % czasu nadawania programu lub, wedle uznania Państwa Członkowskiego, co najmniej 10 % budżetu programowego dla utworów europejskich wyprodukowanych przez producentów niezależnych od nadawców, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy i usług ► **M1** i tekstu ◀. Mając na uwadze informacyjne, edukacyjne, kulturalne oraz rozrywkowe zadania nadawcy wobec odbiorców, proporcja ta będzie osiągnięta stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów; musi ona zostać osiągnięta także poprzez rezerwowanie odpowiedniego udziału dla utworów nowych, tzn. utworów nadawanych w okresie pięciu lat od daty ich produkcji.

▼ M2

▼ M1

Artykuł 9

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do transmisji telewizyjnych przeznaczonych dla odbiorców lokalnych i nie należących do sieci krajowej.

▼ B

ROZDZIAŁ IV

▼ M2**Reklama telewizyjna i telesprzedaż***Artykuł 10*

1. Reklama telewizyjna i telesprzedaż muszą być łatwo rozpoznawalne i odróżniające się od materiału redakcyjnego. Bez uszczerbku dla stosowania nowych technik reklamowych, reklama telewizyjna i telesprzedaż muszą być wyraźnie oddzielone od innych części audycji w sposób wizualny lub dźwiękowy, lub przestrzenny.
2. Pojedyncze spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, stanowią wyjątek.

Artykuł 11

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy reklamy telewizyjne lub telesprzedaż są umieszczone podczas audycji, nie została naruszona integralność audycji – przy uwzględnieniu naturalnych przerw w audycji, czasu trwania audycji i jej charakteru – ani nie zostały naruszone uprawnienia posiadaczy praw do audycji.
2. Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwany reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko jeden raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut. Przekaz audycji dla dzieci może zostać przerwany reklamą telewizyjną lub telesprzedażą

▼ M2

tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.

▼ B*Artykuł 14***▼ M2****▼ M1**

2. Zabronione są telezakupy dotyczące produktów leczniczych, stanowiących przedmiot pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu dyrektywy Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do produktów leczniczych chronionych patentem ⁽¹⁾

▼ B*Artykuł 15***▼ M1**

Telewizyjna reklama i telezakupy napojów alkoholowych muszą odpowiadać następującym kryteriom:

▼ B

- a) nie mogą być specjalnie skierowane do małoletnich, a w szczególności przedstawiać małoletnich spożywających napoje alkoholowe;
- b) nie mogą łączyć spożywania alkoholu ze zwiększoną wydolnością fizyczną bądź kierowaniem pojazdami;
- c) nie mogą tworzyć wrażenia, iż spożywanie alkoholu ma pozytywny wpływ na sukces społeczny bądź seksualny;
- d) nie powinny zawierać stwierdzeń, iż alkohol posiada właściwości lecznicze, jest środkiem stymulującym, uspokajającym lub sposobem rozwiązywania konfliktów osobistych;
- e) nie powinny zachęcać do nieumiarkowanego spożycia alkoholu bądź przedstawiać abstynencji lub umiarkowanego spożycia w negatywny sposób;
- f) nie powinny podkreślać wysokiej zawartości alkoholu w napojach alkoholowych jako cechy wpływającej pozytywnie na jakość napoju.

▼ M2*Artykuł 18*

1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i spotów telesprzedażowych nie przekracza 20 % danej godziny zegarowej.
2. Ustępu 1 nie stosuje się do ogłoszeń nadawcy w związku z jego własnymi audycjami ani w związku z produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji, do ogłoszeń sponsorowanych ani do lokowania produktu.

⁽¹⁾ Dz.U. 22 z 9.2.1965, str. 369. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/39/EWG (Dz.U. L 214 z 24.8.1993, str. 22).

▼ M2*Artykuł 18a*

Bloki telesprzedaży są wyraźnie oznaczone w sposób wizualny i dźwiękowy i nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut.

Artykuł 19

Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się *mutatis mutandis* do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie reklamie i telesprzedaży oraz do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie autopromocji. Do kanałów tych nie stosuje się rozdziału III, a także art. 11 i 18.

Artykuł 20

Bez uszczerbku dla art. 3, państwa członkowskie mogą, z należyтым uwzględnieniem prawa wspólnotowego, ustanawiać warunki inne niż warunki ustanowione w art. 11 ust. 2 i art. 18 w odniesieniu do przekazów telewizyjnych przeznaczonych do odbioru wyłącznie na terytorium krajowym i które nie mogą być bezpośrednio ani pośrednio odbierane w żadnym z pozostałych państw członkowskich.

▼ M1▼ B

ROZDZIAŁ V

▼ M2**Rozpowszechnianie telewizyjne: ochrona małoletnich**▼ M1*Artykuł 22*

1. Państwa Członkowskie podejmują stosowne środki w celu zagwarantowania, by transmisje nadawców telewizyjnych podlegających ich kompetencji nie zawierały jakichkolwiek programów mogących poważnie zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu małoletnich, w szczególności programów zawierających pornografię lub nieuzasadnioną przemoc.

2. Środki przewidziane w ust. 1 rozciągają się również na inne programy, które mogą zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu małoletnich, chyba że zapewnia się, poprzez wybór godzin emisji lub za pomocą jakichkolwiek środków technicznych, że małoletni znajdujący się w zasięgu transmisji nie mogą w normalny sposób oglądać ani słuchać tych emisji.

3. Ponadto, jeżeli takie programy są transmitowane w sposób niekodowany, Państwa Członkowskie zapewniają, aby były poprzedzane akustycznym ostrzeżeniem, lub aby były rozpoznawane na skutek obecności oznaczenia wizualnego w trakcie ich trwania.

▼ M2

▼ **B**

ROZDZIAŁ VI

▼ **M2****Rozpowszechnianie telewizyjne: prawo do odpowiedzi**▼ **B***Artykuł 23*▼ **M1**

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie w dziedzinie prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego, każda osoba fizyczna lub prawna, niezależnie od przynależności państwowej, której uzasadnione interesy, w szczególności reputację i dobre imię, zostały naruszone w wyniku przedstawienia nieprawdziwych faktów w telewizyjnym programie, musi mieć możliwość skorzystania z prawa do odpowiedzi lub z równoważnych środków. Państwa Członkowskie zapewniają, aby faktyczne wykonanie prawa do odpowiedzi lub do równoważnych środków nie było skrzepowane narzuceniem nieuzasadnionych terminów lub warunków. Odpowiedź jest emitowana w rozsądnym terminie po uzasadnieniu wniosku, w chwili i w sposób odpowiadający transmisji, do której odnosi się wniosek.

▼ **B**

2. Prawo do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych będzie stosowane w odniesieniu do wszystkich nadawców podlegających ustawodawstwu danego Państwa Członkowskiego.

3. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do wprowadzenia prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych oraz określą procedurę postępowania przy ich zastosowaniu. W szczególności Państwa Członkowskie zapewnią odpowiedni termin na udzielenie odpowiedzi, a także wprowadzą procedury umożliwiające właściwe korzystanie z prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków przez osoby fizyczne lub prawne zamieszkałe lub posiadające siedzibę w danym Państwie Członkowskim.

4. Wniosek o stosowanie prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków może zostać odrzucony, jeśli odpowiedź nie jest uzasadniona na podstawie warunków wymienionych w ust. 1 bądź gdy mogłaby spowodować dokonanie czynów karalnych, wszczęcie postępowania cywilnego wobec nadawcy lub przekroczyć powszechnie przyjęte normy dobrych obyczajów.

5. Zostaną wprowadzone procedury działania umożliwiające rozstrzygnięcie sporów powstałych z tytułu wykonywania prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków na drodze sądowej.

▼ **M1**

ROZDZIAŁ VIa

Komitet kontaktowy*Artykuł 23a*

1. Przy Komisji ustanawia się komitet kontaktowy. Komitet złożony jest z przedstawicieli właściwych organów Państw Członkowskich. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji i zbiera się on z jego inicjatywy lub na wniosek delegacji Państwa Członkowskiego.

2. Zadaniem Komitetu są:

a) ułatwianie skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy poprzez organizowanie regularnych konsultacji w sprawie wszelkich praktycznych problemów wynikających z jej stosowania, w szczególności stosowania art. 2, a także dotyczących innych

▼ M1

- spraw, w odniesieniu do których wymianę poglądów uznaje się za użyteczną;
- b) wydawanie opinii z własnej inicjatywy lub na wniosek Komisji w sprawie stosowania przez Państwa Członkowskie przepisów niniejszej dyrektywy;
 - c) bycie forum wymiany poglądów na tematy, które Państwa Członkowskie powinny podejmować w swych sprawozdaniach składanych na mocy art. 4 ust. 3, dotyczących zastosowanej metodologii, zakresu uprawnień do prowadzenia niezależnych badań określonych w art. 25a, oceny dotyczących ich ofert i samych badań;
 - d) dyskutowanie o wynikach regularnych konsultacji, jakie Komisja prowadzi z przedstawicielami organizacji zajmujących się transmisją, producentów, konsumentów, wytwórców, świadczących usługi, związków zawodowych i społeczności artystycznej;

▼ M2

- e) ułatwianie wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją na temat bieżącego stanu i rozwoju działań regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych w świetle wspólnotowej polityki audiowizualnej, a także na temat istotnych aspektów rozwoju technicznego;

▼ M1

- f) badanie wszelkiego rozwoju następującego w tym sektorze, dla którego użyteczna byłaby wymiana poglądów.

▼ M2

ROZDZIAŁ VIb

Współpraca organów regulacyjnych państw członkowskich*Artykuł 23b*

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki – przede wszystkim za pośrednictwem właściwych niezależnych organów regulacyjnych – w celu przekazywania Komisji i sobie nawzajem informacji niezbędnych do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności jej art. 2, 2a i 3.

▼ B

ROZDZIAŁ VII

Przepisy końcowe*Artykuł 24*

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawa i obowiązki Państw Członkowskich wynikające z istniejących konwencji dotyczących łączności lub radiofonii i telewizji w dziedzinach niepodlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

▼ M2*Artykuł 26*

Nie później niż dnia 19 grudnia 2011 r., a następnie co trzy lata, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, a w razie potrzeby przedkłada wnioski służące jej dostosowaniu do postępu w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych; bierze przy tym pod uwagę przede wszystkim najnowsze osiągnięcia techniczne, konkurencyjność sektora

▼ **M2**

oraz stopień umiejętności korzystania z mediów w każdym z państw członkowskich.

W sprawozdaniu tym należy także odnieść się do kwestii reklam telewizyjnych, które towarzyszą audycjom dla dzieci lub stanowią ich element, a zwłaszcza do tego, czy przepisy ilościowe i jakościowe zawarte w niniejszej dyrektywie zapewniły odpowiedni poziom ochrony.

▼ **B**

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.